

domsskatter om med Ejendomsskylden som Forbillede.

Jeg mener ikke, at dette vil være tilstrækkeligt, der vil være adskilligt andet, som der vil være Anledning til at overveje, og der er et Hovedpunkt, som jeg ønsker at nævne allerede her. Staten har ved Indkomstskatten givet Afkald paa en Række saare værdifulde Skatteobjekter, nemlig dem, der bestaa i Indtægten af tilfældige Gevinster, Lotterigevinst, Spekulation i Papirer og, hvad der særlig fortjener Paaagtning i denne Sammenhæng, den Formueforøgelse, som man har i et Aar derved, at man sælger en Ejendom til en højere Pris end den, hvortil man har købt den. Dette, som har været indbefattet i den københavnske Indkomstbeskatning, har Staten ved en udtrykkelig Bestemmelse undtaget fra sin Indkomstskat. Man har gjort det ud fra teoretisk-dogmatiske Forudsætninger, og det er meget muligt, at disse ere rigtige, men selv om en rigtig videnskabelig Erkendelse maatte føre til, at disse Skatteobjekter, som der her er Tale om, ikke kunne bringes ind under en videnskabelig rigtig Definition af Begrebet Indkomst, saa at man altsaa her i Kjøbenhavn under Benævnelsen Indtægt eller Indkomst har beskattet noget ganske andet, tror jeg dog paa den anden Side, man maa erkende, at noget mere legitimt Skatteobjekt end dette kan man overhovedet ikke paavise. Staten kan jo gøre, hvad den vil, den har altsaa forsætlig givet Afkald derpaa, men hvis det nu skulde gaa, saaledes som jeg antager, det maa gaa, at ogsaa Kommunerne maa give Afkald derpaa i Henhold til Bestemmelsen om, at Indkomstbegrebet skal fastsættes ensartet ved de kommunale Skatteligninger og Statens, mener jeg, det maa blive en meget nærliggende Opgave at prøve, hvorledes man paa den anden Maade vil kunne komme til at ramme det, som jeg kalder det mest legitime af alle Skatteobjekter. Jeg bemærkede, at den socialdemokratiske Gruppe ved 2den Behandling af disse Skattelove stillede et selvstændigt Forslag om Beskatning af disse Skatteobjekter. Jeg stemte ikke imod dette Forslag, men jeg stemte heller ikke for det, fordi det er min Overbevisning, at naar man ikke vil nøjes med den Beskatning

deraf, som den københavnske Indkomstskat angiver, kan man ikke indføre en særlig aarlig Beskatning, f. Eks. af Ejendomme, som stige i Værdi, men som anvendes efter deres oprindelige Bestemmelse i Agerbruget eller som Handeltgartneri. Det er ganske umuligt, fordi den vedkommende Skatteyder ikke har de Penge, som han skal udrede. Der er kun een Vej. Den eneste rigtige Vej, ad hvilken man vil kunne naa til en Beskatning af disse Skatteobjekter, er igennem en Omsætningsskat, en Reform af Statens Halvprocents- og Kommunens Kvartprocentsafgift. Dette mener jeg vil være det tredje Hovedpunkt i en Reform af de kommunale Skatter — jeg siger det med ganske særligt Henblik paa Kjøbenhavn.

Jeg mener altsaa som det andet Hovedpunkt af mine Indvendinger mod den foreliggende Skattereform, at den ikke har aabnet Kommunernes Selvstyre tilstrækkelig Adgang til en rationel Reform af den kommunale Beskatning. Ved Siden af disse Hovedpunkter er det kun Ubetydeligheder, at det høje Folketing har vist sig at være saa lidet lydhør over for de mange smaa og beskedne Ønsker, som forskellige enkelte Rigsdagsmænd have udtalt i Form af Ændringsforslag ved 2den Behandling af disse Love. Paa et enkelt Punkt har det jo været os noget overraskende, nemlig med Hensyn til Statsbeskatningen af Aktieselskaber, fordi det høje Ting derved gik imod sin i Fjor med et ikke ringe Flertal vedtagne Beslutning. Men disse Punkter ere jo alligevel forholdsvis ubetydelige i Sammenligning med de nævnte to store Hovedsynspunkter. Disse Punkter gøre min Stilling vanskelig ved Afstemningen over Skattelovene, men de have intet Øjeblik gjort mig tvivlrædig med Hensyn til, hvorledes jeg skulde stemme. En Skattelov, der indfører den Skat, som efter den udlignende Retfærdigheds Grundsætninger maa anses for den billigste, rimeligste og rigtigste, en Indkomstskat og Formueskat, en Indkomstskat, som er bleven langt mere demokratisk, end vi paa nogen Maade havde kunnet gøre os Haab om, da Reedtz-Thott oprindeligt fremsatte sine Skattelovforslag i 1897, saavel igennem den indførte særlige Progression som igennem